

TESTIMONI DE DOS PEREGRINS

PEDRO C. HINDE I BETTY A. CAMPBELL

Ciudad Juárez, Mèxic

En Pedro i la Betty són dos religiosos, carmelita ell, de les germanes de la misericòrdia ella, que durant més de 40 anys han recorregut el Continent en nom de la solidaritat EUA/Amèrica Llatina, des dels anys de les revolucions armades, fins als dies actuals de la seva presència a Ciudad Juárez, a Casa Tabor, a la frontera de la solidaritat. Els hem demanat el seu testimoni.

Després de completar una gira de sis mesos per tota Amèrica Llatina per terra, aquells dos nord-americans es trobaven enmig del pont sobre el Río Bravo. Estaven per reentrar al seu país, però tenien els seus dubtes: com continuar la feina de desafiar la política nociva del seu país? Van treure la seva Bíblia per animar-se amb la lectura del dia Lc 4,24: "Cap profeta és ben rebut a la seva pàtria". Res doncs d'alè, perquè així van ser els dos anys anteriors (1973-75) de la seva feina a Casa Tabor, a Washington D. C.

Avui dia, aquí al pati de la Casa Tabor a Ciudad Juárez, Mèxic, tenim murals amb els noms de màrtirs i víctimes dels darrers 50 anys a Amèrica Llatina. El 1973 havíem escoltat el cant *Yo te nombro: ¡Libertad!*, que va proclamar des de Xile la importància de conservar cada nom de les moltes víctimes de la repressió exigida des dels EUA per defensar els interessos de les seves corporacions extractives.

Per haver participat en les lluites dels negres pels seus drets civils als EUA, i després a les lluites a Perú i Mèxic com a missioners, els fundadors –tots estatunidencs– van obrir la Casa Tabor el setembre de 1973, a "la panxa del monstre", Washington D. C. A l'estil del *Catholic Worker* de Dorothy Day, es va ubicar en un barri pobre, per donar hospitalitat a la gent del carrer. Com a comunitat d'acció politicocontemplativa, Casa Tabor es va proposar com a tema principal el protestar contra el suport dels EUA als governs repressius d'Amèrica Llatina. Es va obrir deu dies abans del cop d'estat que va esclafar la democràcia a Xile, el primer 11-S.

Ben aviat van arribar refugiats polítics de Xile. Van arribar un Germanet de Jesús i un altre obrer xilè, ambdós sindicalistes. Els vam ajudar a donar els seus testimonis a les Esglésies i en el Congrés. Amb una altra comunitat de base, Interaction-EPICA, que tenia una gran trajectòria de solidaritat amb Xile, vam treballar com veus en el desert. Al començament només

vam aconseguir conscientitzar algun Congressista.

Vam convocar activistes a D. C. per organitzar protestes davant diferents instàncies del govern així com davant d'ambaixades de països opressors: Xile, Bolívia, Argentina... Famílies de desapareguts van ocupar la catedral a Santiago de Xile i van fer la crida a ocupar-ne d'altres. En solidaritat, nosaltres vam ocupar la Catedral de Sant Mathews durant una setmana. En una altra ocasió, va ser l'oficina ECLA de l'ONU. El setembre de 1978, en solidaritat amb Nicaragua, vam envair la Casa Blanca, i el maig de 1979 el Fons Monetari, per protestar pels 60 milions de \$ per al dictador Somoza.

Durant la gira per A. L. que vam fer el 1975-76, en bus i autoestop, vam centrar-nos en les diòcesis en les quals l'Església estava essent perseguida. Nosaltres, dos religiosos, home i dona, vam recollir testimonis, revistes... dades sobre els efectes de la política dels EUA. Aquest contacte personal va ser clau per a la confiança en la comunicació posterior. A partir de 1977 altres persones van sortir des de la Casa Tabor cap a Amèrica Central amb nosaltres per treballar amb refugiats a Hondures, El Salvador, en zones conflictives. I altres entitats van obrir al D. C. centres de solidaritat amb Nicaragua, Guatemala i El Salvador.

Tots dos vam treballar el 1980 en el mateix equip "Pro Refugiats" amb les quatre religions nord-americanes assassinades per la Guàrdia Nacional d'El Salvador. Durant dos anys vam fer gires pels EUA donant xerrades, duent testimonis de les lluites populars a Amèrica Central. Vam escriure *Look! A New Thing in the Americas!*, sobre l'alliberament de Nicaragua, i *Following the Star*, de Mons. Romero i el poble d'El Salvador, amb desenes de milers d'exemplars.

El març de 1983 vam ser presents a Nicaragua quan Joan Pau II, mal informat, va tenir la seva topada amb el Pare Ernesto Cardenal, i amb el Poble sencer durant la seva Missa. El 1986, en Pedro amb una delegació de

Nova York, va ser capturat per la Contrarevolució a Río San Juan (Nicaragua). Acompanyat per mitjans de TV, va ser detingut 24 hores, però així es va fer públic que la Contra operava des de Costa Rica, i les mentides del president Arias al respecte.

El 1983 es va obrir Casa Tabor a San Antonio, TX, en ple flux de refugiats d'El Salvador. El 1984 en Pedro va ajudar a fundar *Cristianos por la Paz* a El Salvador (CRISPAZ), reclutant als EUA voluntaris i delegacions per encomanar-se de l'esperit i compromís de Mons. Romero a El Salvador. En Pedro encara s'ajunta cada any amb la directiva d'El Salvador per planificar la feina.

Com va sorgir per nosaltres dos aquesta missió original cap a Amèrica Llatina? Els anys 60, en una comunitat de base, vam prendre consciència de la forma impositiva com els nord-americans vam escometre la nostra missió a Sicuani. Vam descobrir com la política dels EUA es va imposar a la vida del Perú per una empresa extractiva de petroli. Prenent l'exemple de Crist i l'ensenyança de Medellín, ambdós vam descobrir una vocació nova. Els informes/propostes que vam fer a les nostres congregacions als EUA van prendre un to conscientitzador.

En Pedro, abans, a Lima, havia tingut contacte amb el clero peruà progressista, que aviat va ensenyar-li a aterrar a la realitat peruana i guardar en suspens les seves pròpies idees. Després, el juliol de 1968, a Chimbote, ell va assistir a una xerrada de Gustavo Gutiérrez, la primera de Gutiérrez sobre Teologia de l'Alliberament. La seva tesi va caure damunt en Pedro com una llum sobre la seva experiència anterior, en especial els seus primers anys de treball amb els pobles quítxues de la Sierra. Sis bisbes de la Sierra Sud l'agost de 1968 van fundar l'Institut Pastoral Andí (IPA) de la Sierra Sud, que aviat va prendre l'orientació de Medellín. En Pedro va ser el delegat de Sicuani.

La Germana Betty després de promoure el personal de l'hospital a assumir els càrrecs que ella ocupava, convidada per la gent de Totorani, se'n va anar per viure allà al camp. Es va allotjar a la caseta d'adob de l'Antonia, mare soltera. Antonia, bilingüe, va reunir més camperols, homes i dones, en grups de reflexió. La mateixa gent va demanar parlar sobre la salut, primer sobre els parts. Antonia es va casar amb un líder dels catequistes d'en Pedro. Des d'aquell moment van assistir, com a amics nostres, a la celebració del 20è

aniversari de Casa Tabor, amb uns altres 40 membres de la Comunitat de Tabor de San Antonio, Texas.

L'exemple de la Germana Betty va inspirar en Pedro a deixar la rectoria en mans d'un capellà peruà amic. En Pedro va inaugurar al marge de la ciutat una Casa d'Amistat per als camperols catequistes. S'hi van preparar 15 catequistes per conduir cursos bíblics en localitats disperses de la Prelatura. L'Antonia va ajudar amb sessions especials per a les dones. Amb l'ajuda d'IRCEA a Cuzco, coordinant una Pastoral de Conjunt, es va formar una Confederació de Missioners Catequistes de la Prelatura de Sicuani amb la seva pròpia directiva.

Poc després, el 1973, tots dos vam anar a iniciar la Casa Tabor "en missió al revés", és a dir, com a evangelització conscientitzadora als EUA. 43 anys després, aquí, a Ciudad Juárez, la Germana Betty continua, ja fa 19 anys, facilitant cursos d'autoestima per a dones. En Pedro acompanya el clergat i ajuda els diumenges amb la Missa a les parròquies veïnes, col·labora amb l'oficina de Pastoral Obrera i també amb el Centre de Drets Humans d'El Paso del Norte.

Col·laborem amb la diòcesi d'El Paso en començar una Comissió de Pau i Justícia. Allà, en ple centre d'El Paso, alcem tots els divendres una Vigília per la Pau protestant per la política de militarisme i guerra dels EUA. Essent membre dels *Veterans (World War II) for Peace*, en Pedro estava convidat cada any per celebrar a El Paso la Missa amb homilia del 6 d'agost, a la catedral o a parròquies majors, que commemora l'atrocitat d'Hiroshima i és alhora la festa patronal d'El Salvador i de Tabor.

Donem suport a projectes que porten persones dels EUA en delegacions d'universitats i parròquies a aquesta frontera: el nostre rol és conscientitzar-los que la pobresa i la violència en aquesta frontera es deuen principalment a la política del seu país. Abans del temps de la màxima violència a Juárez (2008-2012), vam rebre 30, 40 delegacions per any. Un any en vam rebre 50. Dels tres fundadors de la Casa Tabor el 1973 – que també van fundar la Casa el 1995 a Ciudad Juárez – en Tadeo Zywicki va morir el 2003. S'hi va incorporar l'Emilia Requesnes, nadiua de Ciudad Juárez i activista amb la Xarxa de Dones de Juárez. Per la gràcia de Déu i el permís dels nostres superiors, la Germana Betty A. Campbell, RSM i en Pedro C. Hinde, O. Carm. continuem aquí a Ciudad Juárez.